CÍSAŘOVNA ALŽBĚTA.

Román od Viléma Boroše.

Hlavu klopila na prsa, oči upírala k zemi.

Blížila se k Lukrecii pomalu, jako duch.

"Kněžno!" oslovila ji hrobovým slabým hlasem. "Pozdravuji tě svou drahou, milou řečí mateřskou. Ty řeči této nerozumíš, ale tvůj manžel bude ti věrným tlumočníkem.... Přijmi tuto kytici jakožto odznak tvé neposkvrněné duše. Láska uvila ji v kytici, mé slzy do běla ji umyly. Buď velice šťastna.... Nic neporušuj tvoje štěstí ... Sni na ňadrech svého chotě jen o krásném, dobrém a ušlechtilém.... To ti přeje vlasti zbavená, ale v srdci Ježíšově blažená — sestra Julie Šarkadyova."

Barona Štěpána Hajduka již při prvních slovech dívčiných pojal podivný pocit. Tento hlas, tato tvář, tyto pohyby zdály se mu býti známé. Řádové roucho však změnilo Julii k nepoznání.

Když pronesla své jméno, vykřikl Hajduk a jako poraněný tygr odskočil od své nevěsty k dívce a obejmuv ji, šeptal s těžkým dechem a nesmírně rozčilen:

"Julie! Moje Julie! Tys to?.... Ty?...."

"Zpátky!" kázala mu jeptiška. "Julie Šarkadyova jest pro barona Štěpána Hajduka na věky mrtva, Julie Šárkadyova jest šťastna."

Císař a císařovna tázavě pohlíželi na sebe.

"Má zavražděná nevěsta...." šeptal Hajduk s tváří změněnou a se strhaným pohledem.... "Lukrecie, hleď, toť ona....ona.... ona!...."

Z očí Lukreciiných vytryskla slza, z rukou vypadla jí kytice růží.

"Oh, Julie — Julie!..... Co jste to učinila?" zavzlykala Lukrecie bolestně.

Císař uchopil Hajduka za ruku a svedl ho dolů se stupňů oltářních.

"Pojďme, sice se stane ostuda," šeptal císař Maxmilián generálovi. "Vezměte pod paží svou nevěstu a pospěšme si..... Ah, jaké to hrozné, trapné postavení!"

Štěpán Hajduk ztrnule pohlížel na císaře.

"Kdo jste?....Nechte mne oddati se....má zavražděná nevěsta čeká....čeká....čeká...." koktal Hajduk s tváří hrozně zkřivenou.

"To jsem já, generále, císař! Následujte mne, zde je vaše nevěsta, kněžna Lukrecie....."

"Neznám vás.... Ne, neznám vás...." šeptal Hajduk a bolestně zaúpěl.

"Šíití!" šeptali si lidé poděšeně a s hlubokým soucitem.

Kněžna Lukrecie klesla bez vědomí do rukou císařovniných, sestra Julie držela se ztrnule a křečovitě oltáře, aby neklesla.

Barona, generála Štěpána Hajduka, odvedli šíleného od oddavek domů!

KAPITOLA 37.

V klášteře.

Ačkoli Julie tvrdila, že nabyla již naprostý klid, přece se jí srdce teskně svíralo, když po všem svém odříkání a po nesčíslných modlitbách za milence domněle mrtvého náhle poznala, že žije, že jest nyní vznešeným pánem a že je pro ni ztracen na věky.

Na věky!

Smutně sklopila hlavu, opřela si ji o dlaně a plakala.

Cítila pojednou všecku svou slabost.

Poznala, jak nicotné bylo všecko její tvrzení, že je klidná, že láska její k Hajdukovi již nadobro odumřela!

Chtěla býti o samotě.

Ve své komůrce nebyla sice vytrhována, ale přes to mohlo se jí přihoditi, že by ji některá družka navštívila.

A dnes by společnosti nesnesla!

Sebrala se a potichu sešla dolů se schodů.

Neznala strachu ani bázně.

Zde byl malý oltář, u něhož poklekla a vroucně se modlila.

Prosila Boha, aby jí dopřál síly, aby mohla šťastně překonati ona všecka nebezpečí, jež ji ohrožovala.

Vzpomínala pak na sladké chvíle posledních dnů před přerušeným svým sňatkem v Budíně.

A když uvážila všecky události, dospěla k náhledu, že bez vůle boží dojista nic se nepřihodilo, a rozčilení její pomalu se utišovalo.

"Vím, že běh věcí nedá se již změniti," pravila si šeptem. "Jsem jako ty družky — šťastnější družky tady v těch rakvích kolkolem. Mrtva světu, mrtva nadobro! Jenom srdce se mně ještě ozývá svým právem k životu. Ale jaký život mně kyne!....Ne, ne.... věci nedají se změniti....Hajduk jest nyní pánem pro mne příliš velikým a sňatek jeho s kněžnou Lukrecií jest již uzavřen.... Jest pro mne nyní mrtev dvojnásobně, více, než kdyby byl zahrabán.... Dej mně síly, Bože můj, abych překonala tyto myšlénky a opětně byla šťastna, jako před tím, než jsem se dověděla, že zprávy o smrti Štěpánově byly vylhány."

Pomalu šepot její utichoval.

Sklonila hlavu na klekátko a v sedě usnula.

Usnula v hrobce, mezi mrtvými!

A spala tiše, pokojně na tvrdé zemi.

* * *

Měla divný sen.

Zdálo se jí, že chladný vánek ji probudil.

Tiše lítal kolem ní netopýr a posadil se pak na holou lebku, postavenou na oltáři.

Lebka se zachvěla a Julii se zdálo, že náhle oživla, nebyla již kostí, ale nabyla hezkého výrazu. Viděla kulaté, růžové tváře, krásně modré oči, bohaté hnědé vlasy její.

A hlava s oltáře se na ni mile usmívala.

Ale byl to úsměv tak podivný, tak zvláštní!

"Kdo je tu?" ozvala se náhle hlava ona zvučným hlasem.

Oči její planuly podivným žárem.

Julie marně se namáhala, aby se probudila, věděla, že vidina tato jest pouhý sen, a přece nedovedla se překonati tolik, aby necítila, že mráz jí běží po zádech.

Nebyla bojácnou ani ve snu.

"Spi tiše a v božím pokoji, sestro," odpověděla na kovově zvučící slova hlavy s oltáře. "Jsem sestra Julie."

"Sestra Julie?"

"Ano."

"A co tu chceš?"

"Modlím se za pokoj své duše."

"Tady v hrobce?"

"Ano, utekla jsem lidem."

"Jako já!"

"Před zlobou lidskou utekla jsem se do kláštera; ale osud i zde mne stíhá. V staré vlasti za mořem měla jsem ženicha. Jediný okamžik jen dělil nás od sňatku, ale miláček byl mně vyrván z objetí. Řekli mně, že jest mrtev. Šílila jsem bolestí. Všecka ta muka pak procítila jsem dnes znova. Můj ženich odvedl si dnes nevěstu jinou. Nevěděl ovšem, že žiji — jako já o něm, i on se domníval o mně, že jsem mrtva."

"Proto dnes ve městě tolik zvonili?"

"Ano, u svatého Michala."

Julie z hluboka si oddychla.

Stále posud cítila, že mluví, že nebdí, ale přes to nemohla se zdržeti tajemné jakési moci, která ji stále nutila k hovoru s podivnou hlavou.

"Zvonili všemi hrany proto, že nevěsta jest neteří papežovou a ženich — můj Štěpán — jest nejmocnějším generálem mexickým."

"Neteř papežova? I já jsem byla neteří papežovou..... Můj strýc byl papežem též..... Ale je tomu již dávno.... Již dlouho tady spím....Celá dvě století."

Z modrých očí plál podivný jas, který Julii stále nutil k tomu, aby se do nich dívala a aby dále mluvila.

"Ohlédni se na pravo za oltář," pokračovala hnědovlasá hlava. "Uvidíš tam můj hrob."

Julie však neviděla ničeho.

V přítmí červené věčné lampy, jež zde pod křížem Spasitelovým matně svítila, spatřila jen tolik, že pravá zeď za oltářem jest vyboulena.

"Když jsem přišla do kláštera, šla jsem sem — stejně jako ty — z nešťastné lásky. Zamilovala jsem se do muže tak chudého, že pro rozdíl společenský nikdy nemohla jsem se státi jeho chotí....Lásku k ženichu světskému zaměnila jsem s rouchem klášterním, jak si příbuzní moji toho přáli....Stala jsem se služkou sester ostatních — já, potomek byzantinských vévodů! A snášela jsem dobrovolně pomíjející ty útrapy bez reptání. Jen jednou jsem se vzepřela a odepřela jsem abatyši poslušnost. Abatyše naše byla paní, již jsem znala ještě dříve, než se stala mniškou. Vyčtla mi jednou přede všemi mou lásku k jinochu nízkého rodu, která dávno již v mém srdci odumřela, a když jsem zaslechla hlučně se ozývající smích spolusester v refektáři — nedovedla jsem se zdržeti, abych abatyši nevmetla v tvář její činy z dob těch, než byla jeptiškou...."

Líce vypravující plálo temným nachem.

Rty její pak pohybovaly se dále, ale hlas pomalu tichl a nebyl již zvučný, tak zvonivý jako byl z počátku.

Julie pak cítila, že bezděky ve snu spíná ruce.

"Udeřila mne za to do tváře... Mne, vévodkyni byzantskou, neteř jeho svatosti nejmocnějšího papeže!.... Byla jsem ovšem pouhou karmelitánskou sestrou, již osudy zavály do této cizé země, měla jsem pokorně snášeti všecko podobné protivenství, — ale v té chvíli přestala jsem smýšleti pokorně — a vrhla jsem se na svou představenou. Následek byl prostý a krutý. Kněz, který byl předsedou sboru inkvisitorského vedle v klášteře jezuitském, pronesl nade mnou soud...."

Julii se zdálo, že hlas, který nyní zněl již šeptem a temně, jakoby z hrobu, se bolestně zachvívá a v očích že zaleskly se místo jasu slzy.

"Soud jeho byl krutý.... Viděl-as můj hrob tam za oltářem!"

Julie němě učinila záporný posuněk.

"Nevypadá arci jako hrob, ale jest to přece hrob..... nyní jest sbořený..... Byla jsem do něho za živa pohřbena...."

Julii mrazilo po celém těle.

"Stihl mne nejpřísnější trest, jaký může sestru karmelitánku stihnouti.... Proti rozsudku inkvisice nebylo odvolání.....Marné byly všecky mé prosby, zaříkání, sliby....Právě já měla býti všem družkám vzorem pokory.....V mdlobách odnesli mne do hrobky a za přítomnosti všech byla jsem zazděna....Když jsem procitla a vzpamatovala se ze mdlob, byla jsem v naprosté tmě a se všech stran cítila jsem studené zdi.... kamení....A odněkud z hloubi slyšela jsem žalostný zpěv mnišek....Miserere....Miserere.... Miserere....Ztratila jsem opětně vědomí, jehož jsem více nenabyla...."

Julie trnula při tomto vypravování hrůzou.

Jaký to divný sen!

Cítila, věděla, že všecko se jí pouze zdá, a přece jímala ji hrůza a zděšení!

A ze sna slyšela náhle zdáli vyzváněti jakoby k poslední hodince.

Tak žalostně se rozléhaly zvuky zvonu po tiché hrobce....

A zdáli zavzníval zpěv jeptišek.

Zpěv smutný, jednotvárný.

Zpívaly "Miserere...."

A zpěv se stále blížil.

....Když zaskřípěly zrezovatělé veřeje železných dveří u hrobky a dovnitř náhle padl jas světel, a zpěv jeptišek o klenutí se zvučně odrážel, probudila se Julie a udiveně si protřela oči.

Zprvu nevěděla, je-li to dosud sen či skutečnost.

Bylo jí tak, jakoby slyšela ony temné vzdechy odněkud ze zazděného přístěnku, které i zpěvem žalmů pronikaly.

Ohlédla se bezděky na pravou stranu oltáře.

Skutečně, byla tu prolomená zeď a za ní v rumu bylo viděti několik bílých kostí.

Lebka byla zvednuta a postavena oltář.

Hlava tato byla ovšem holá — vidina její zmizela na dobro.

* * *

Mezitím, co Julie dole ve hrobce při modlitbách usnula, nadešla doba hodinek, kdy všecky sestry se se sejdou k modlitbám.

Abatyše nemohla se Julie dovolati; komůrka její byla prázdna.

Že pak věděla, že sestra Julie vyklečí často celé hodiny na modlitbách v kostele, nesháněla by se po ní tolik, kdyby dnes náhodou nebylo onoho výstupu ku sňatku Hajdukově.

Julie měla se dostaviti k večeru do kláštera jezuitského, jehož kněži vykonávají dozor nad duchovní správou i tohoto kláštera a jimž také přísluší potvrzovati tresty abatyší jeptiškám určené.

Byla proto ráda, že ji zde v hrobce našla.

Zhrozila se arci jejího vyděšeného pohledu, ale byl čas k modlení....

Sestra Julie zaujala své místo mezi sestrami, držícími rozsvícené svíčky v rukou a modlila se s nimi....

Když bylo po hodinkách, zavolala si abatyše Anděla sestru Julii k sobě.

Příbytek abatyše nebyl tak prostý, jako sester ostatních. Pouze jediný pokoj, v němž přijímala návštěvy, byl opatřen jednoduchým nábytkem dubovým; ostatní pokoje její však byly zařízeny dosti pohodlně.

Abatyše Anděla byla ještě mladá dáma, velice vzdělaná a rozmarná.

Vůle její byla neoblomná; když něco řekla, nesnesla žádného odporu.

A co si umínila, provedla vždy hned.

"Sestro Julie," pravila abatyše Anděla, "odpoledne při sňatku generála Štěpána Hajduka jsi se velmi těžce provinila. Pronesla jsi slova, jichž si nikdy vysloviti neměla. Hlavní provinění tvoje jest, že jsi se dala ženichovi poznati a tím jsi způsobila, že štěstí a blaho obou snoubenců bylo pokaženo a Hajduk sám těžce se roznemohl. — To jednání nemůže zůstati bez trestu."

"Želím toho velice, že věci tak se sběhly, ale nebylo ani z daleka mým úmyslem takový účinek vyvolati. Chtěla jsem svému bývalému ženichu pouze ukázati, že jsem nyní šťastna ve zdech klášterních a že mu rovněž přeji všeho štěstí po boku šlechetné a urozené jeho nevěsty. Myslím, že jsem k tomu měla také i právo, ba že to bylo i mou povinností, neboť Hajduk asi měl také o mne klamné zprávy, jako já o něm."

"Jenom se vymluv směle. Vše, co díš, jsem již také uvážila," odpověděla abatyše Anděla pevným hlasem.

Julie se pokorně uklonila.

Stála jakoby kajícně před abatyší; nebylať vybídnuta, aby se posadila.

"Jest sice již pozdní doba noční, ale soud nad tebou musí býti vynesen ještě dnes," pokračovala pomalu a vážně. "Nařídila jsem již, aby se sestry shromáždily v refektáři a vyčkaly našeho příchodu. My zatím spolu odebereme se chodbou spojovací pro otce Timoteje, aby byl soudu přítomen."

Julie povolně se opět uklonila.

"Neznám se k žádné vině, ale jsem vám povinována poslušností, důstojná matko."

Abatyše zahalila se v řasnatý plášť řádový a vydala se napřed na cestu.

Julie, rovněž zahalená v plášť, svítila jí velikou svítilnou na cestu.

Ubíraly se úzkými chodbami, v nichž hlas kroků jejich se dutě obrážel; prošly opět hrobkou.

Julie neopomenula se opět ohlédnouti na oltář a na sbořenou zeď za ním po pravé straně.

Lebka na oltáři obrážela se ostře bělostí svou v temnu.

Julii sevřelo se srdce novou lítostí, aniž věděla, proč.

Bylo jí tak teskno, jakoby ji opravdu očekávalo veliké neštěstí — ale při tom důvěřovala v Boha, který ji až posud ze všech protivenství vyvedl a ochránil.

Co by se jí mohlo také státi?

Abatyše zazvonila u dveří, jež uzavíraly spojovací chodbu mezi oběma kláštery.

Zvonek tento vedl do síně úřední, do síně představeného kláštera.

Otec Timotej, zpraven hned z večera o tom, že bude soudu nad Julií ještě dnes v noci přítomen, očekával posud, brzo-li již bude zavolán.

Když ozval se hlas zvonku, zatáhl na zdi za držadlo, jež bylo drátem spojeno s pákou, která dvéře podzemní chodby uzavírala; páka povolila a dvéře se otevřely.

Sám pak se světlem v ruce šel ke schodům poslu vstříc.

Když vyděl, že přichází sama abatyše s Julií, vyjasnila se jeho tvář jinak ponurá k úsměvu.

"Pokoj domu tomuto!" pravila abatyše Anděla.

Otec Timotej jí vřele stiskl ruku a uvedl je do svého příbytku, kdež v úřadovně své je posadil.

Otec Timotej byl učený muž.

Bohatou knihovnu klášterní, obsahující četné spisy vědecké ve všech možných jazycích, prostudoval a stále se učil.

Zajímaly ho zejména psychologie a fysika.

Pokusy fysické skoro konal stále, kdykoli měl pokdy.

Zejména studoval spisy o magnetismu jednající. Nedovedlť uvěřiti, že by mohl míti člověk takovou moc, aby svou vůli vnutil bližnímu svému tak, že tento musí bezděky poslechnouti, nechť zní rozkaz jakkoli.

Se spisem takovým zabýval se i teď večer, a když byl vyrušován zazvoněním, byl skoro nevrlý.

Ač byl nerad, uvítal přece obě jeptišky vlídně.

"Prohřešila jste se velmi těžce proti předpisům řádovým, milá sestro," pravil hlasem přísným a upřel na Julii svůj pronikavý pohled.

Julie, vzrušena bděním a podivným snem, všecka se při tomto pohledu zachvěla.

Neodpověděla však ničeho.

Bystrému knězi však náhlé rozčilení její neušlo.

Ucítil pojednou v sobě zvláštní žár. Žár a rozčilení člověka, jež touží rozluštiti záhadu vědeckou.

Nedbal, že abatyše Anděla nedočkavě ho pobízela:

"Račte jíti s námi, vysoce důstojný otče; jeptišky jsou již pohromadě a čekáme jenom na vás."

"Julie!...." zvolal kněz povýšeným hlasem a vztáhl k sestře Julii obě ruce, aniž by se jí však doteki. "Podívejte se mně do očí....pevně se dívejte.... Dívejte se....Plane z nich žár čarovný....a vy....vy....vy již nemůžete toho pohledu snésti.... Oči vaše se zmateně zavírají..... hlava se vám točí....vůle vaše klesá....tak, jak vědecky bylo určeno, jak jsem po dlouhé noci o tom snil....Myšlénky se vam pletou.... Ano, jest to má vůle, má vůle se děje!....Tato dívka od této chvíle učiní vše, co jí poručím!....Nemá svobodné vůle, nemá myšlének!...."

Abatyše s úžasem pozorovala počínání otce Timoteje.

Julie bledá, všecka unavena opírala se bezvládně o lenoch křesla.

Ruce jí klesly na klín, hlava sklonila se jí na prsa.

Zdálo se, že usnula.

"Pro bůh, co činíte?" zvolala abatyše a spěla jí rychle ku pomoci. Domnívala se, že rozčilením omdlévá.

Ale Julie spala již v magnetickém spánku.

Nevěděla o sobě.

"Co cítíte?" tázal se otec Timotej.

"Nic," odvětila Julie sotva slyšitelně, hlasem slabým, chvějícím se.

"Neboli vás nic?"

"Nic."

Abatyše uchopila ji za ruku, jež bezvládně jí klesla. Julie spala!

Co teď?

Snažila se ji probuditi, ale Julie stále spala.

A otec Timotej se v duchu smál úspěchu, kterého tak znenadání docílil. Nenadál se, že pohled má takovou cenu.

"Nezbývá nic jiného, než abych odešel do vedlejší světnice, a vy vrátíte se pro několik družek, jež by Julii odnesly domů," pravil otec Timotej. "Sestra Julie spí, tu zatím můžeme nechat o samotě."

Abatyše nahlédla, že není jiné pomoci. S Julií zůstati zde nemůže, samotna také ji neunese, spěchala tedy rychle zpět, zatím co Julii zavřely v cele a otec Timotej odebral se do druhé své cely.

Julie tiše spala v křesle.

Duše její trpěla nesmírná muka; bylo jí, jakoby srdce mělo jí puknouti.

Abatyše Anděla prošla zatím kvapně chodbou spojovací do hrobky.

Tentokráte svítila si sama.

Když se ubírala hrobkou nemálo se polekala.

Za oltářem vyletěl netopýr a obletoval jí tiše kolem hlavy.

Přemohla však všechen strach a rychle spěchala po schodech na horu.

Otec Timotej zatím znova zabral se do svých studií.

Věda ani v noci nedala mu pokoje.

A což, když k vědě družily se ještě lidské pocity!

Netrvalo to dlouho a na chodbě ozval se opět hluk.

Ale tentokráte bylo to řinčení šavlí.

"Co to? Teď mně dejte pokoj!" zasyčel Timotej a rychle shasnul světla ve světnici.

Řinčení šavlí a hluk kroků se blížil.

"Ozbrojení lidé? V noci v klášteře?.... Ah, ať je to kdokoli, zapřu se...."

"Důstojný otče!" ozval se za dveřmi jiný hlas.

"To je hlas vrátného mnicha," řekl si v duchu Timotej.

"Důstojný otče!" opakoval opět vrátný.

"Nu, co jest?" tázal se Timotej hněvivě.

"Otevřte!"

"Proč?"

"Já jsem zde, já — Altamira!" ozval se za dveřmi jiný hlas.

"Ah, tos ty! Císařův lokaj!.... Nejsem teď doma, Altamiro, přijď ráno, teď spím...."

"Timoteji, ve jménu císařově!" zvolal Altamira přísně.

"Ah! Co mně může císař chtíti?" zvolal nahlas a přiložil se ke dveřím. "Otevřu však přece — zákonu, rozuměl jsi, Altamiro, ty farizejče?"

Timotej rozsvítil svíčky a odebral se do vnější světnice, z níž vedly dvéře rovněž na chodbu.

"Pojď tedy sem, ať zvím, čeho si přeješ!" pravil Timotej otevřev dvéře na chodbu vedoucí.

Ale div, že překvapením nepadl!

Spatřilť před sebou dvě vznešené dámy v pruvodu Altamirově a Miramona.

"Odpusťte, mé dámy," koktal Timotej zmateně, "myslil jsem, že jsem s Altamirou samoten. Vůči starému a dobrému příteli jsem slova nevybíral. Máme se však spolu rádi...."

Po těchto slovech podal se lstivým úsměvem ruku Altamirovi, který chladně ji přijal.

"Její veličenstvo císařovna Šarlotta!" pravil Altamira, ukazuje na vyšší dámu.

"Veličenstvo, pozdravuji vás s hlubokou pokionou."

"Kněžna Lukrecie, příbuzná jeho svatosti papeže Pia IX.," pokračoval Altamira v představování.

Timotej, nepřítel císařského dvora, se ukláněl a kořil, byl plný pokory.

Vznešené hosty zavedl do hovorny klášterní; po cestě, ubíraje se do sálu, zazvonil na zvonec na chodbě visící a vyburcoval všecky klášterníky.

"Čemu mám děkovati za toto veliké štěstí?" tázal se Timotej císařovny, když se posadila na starodávné křeslo v hovorně.

"Byl jste svědkem toho, co se stalo v kostele svatomichalském, jak jsme slyšely," pravila císařovna Šarlotta.

"Ano, veličenstvo. Bohužel, viděl jsem ono hrozné neštěstí," řekl Timotej lstivě.

"Vy jste dozorcem v karmelitánském klášteře, důstojný otče?" tázala se císařovna dále.

"Ano."

"Prosím vás, sestru Julii...."

Pokračování.

Neduh ledvin

jest příčinou předčasné smrti tisíců lidí každý rok. Není nemoci více nebezpečné a zrádné. Dávejte pozor na rané příznaky — pichání v zádech, nespavost, otoklé údy a povšechnou slabost.

Dra. Petra Hoboko

má zvláštní vliv na ledviny, přinesené codníky těla. Odstraňuje upotřebenou látku, která je ucpává a podněcuje je k přirozené činnosti. Není to lék lékárnický. Lze ho dostati pouze od místních jednatelů nebo přímo od vyrabitele.

DR. PETER FAHRNEY,

112-114 So. Hoyne Ave. Chicago, Ill.

Kdykoliv potřebujete kočár k pohřbu aneb k vyjížďce, objednejte si jej v největší půjčovně koní a povozů

Palace Stables,

C. H. CREIGHTON, maj.,

roh 17. a Davenport ul.

Kočáry jsou vyhřívány a proto možno v nich podniknouti i delší výlet. Povozy možno si objednati též telefonicky. TEL. 257. 23

JOS. DUFFY velko- i maloobchodník LIHOVINAMI

....má na skladě....

výborná importovaná i kalifornská vína, jakož i importované a kentucké kořalky a likéry.

Ručí, že zboží jest také, jak o něm tvrdí, jinak se peníze vrátí.

TELEFON 38. 2508 N Street, SOUTH OMAHA.

A. N. Frick & Son Co

Velkoobchodníci a importéři

LÍHOVIN a LIKÉRŮ.

Nástupci firmy: L. Kirscht Sr., Frick erbetz.

Tel. 544. 1001 Farna ul., Omaha

Fred Krug Brewing Co.

OMAHA, NEBRASKA.

"Státní vzorný pivovar."

Vaří nejlepší druh ležáku

Cabinet a Extra bledé v soudkách a v lahvích.

Vyrovna se každému a žádné ho nepředčí

NAŠE ZÁSADY: Nejlepší materiál a nejlepší technická dovednost.

Veliká pečlivost a obchodní opatrnost

NAŠE SNAHA: Uspokojiti obecenstvo.

NAŠE ODMĚNA. Stále se zvětšující obchod.

Dopisy se ochotně vyřizují dle přání.

Metz Bros. Brew'g Co.

Staří a spolehliví sládci.

Vaří a lahvují výborné pivo.

Telefon 119. OMAHA, NEBR.

Pro stůl.

Ti, kdož dovedou oceniti výborný stolní nápoj, oblíbí si zajisté naše *"GOLD TOP"* lahvové pivo. Jest lehké, perlící se a řízné a jako jest zdravé, jest i chutné. Vyrobeno jest z nejlepšího chmele, vybraného ječmene a čisté vody—neníť v něm ani jediné přísady, jež by byla škodlivá neb nezdravá. Není to laciné pivo v nižádném smyslu, ale jest to jedno z nejlepších, a ti, kteříž je jednou okusili, stali se řádnými našimi zákazníky.

Dodává se v bednách a sice v lahvích kvartových neb paintových. Objednejte si u svého obchodníka aneb telefonem.—Tel. Omaha 1542; So. Omaha 8.

JETTER BREWING CO., vaří a lahvují výborné pivo

SOUTH OMAHA, NEB.

Muž, kterýž hledá

stále příležitost k zlepšení svých poměrů, jest mužem, kterýž jednou docílí svého účelu. Jestliže se muž ten obrátí na

Chicago, Milwaukee & St. Paul R'y

obdrží takovou zprávu ohledně pozemků, ležících na této dráze aneb k ní sáhajících, že mu přispěje v honbě jeho za štěstím a blahobytem. Adresa

F. A. NASH, Gen'l Western Agt., 1524 Farnam St.

OMAHA, NEB.